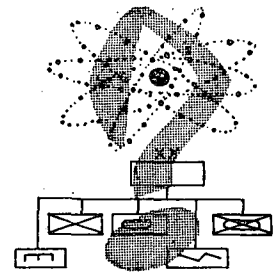
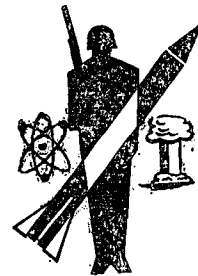

מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת?

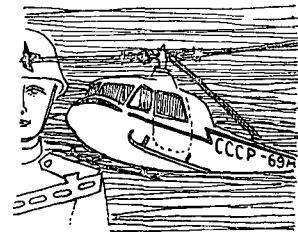
לכשנתקלו הרומאים במקסיקות לפיתת-האגמים של הניבעל, השכילו — לאחר נסיונות מרים — לסגל את תבנית-הקרב התלת-קית שלהם לצורך מענה ב. מטבע דומה: לפיחה. אך עברו דורות בטרם גיבשו את מבנה-העוצבה שיתא בעל ההתאמה התכליתית המירבית לפתרון הבעיות הטקטיות החדשות. בשדות-המערכה של ימינו לא תהיה שהות להחליכית-הסתגלות כה אטיים — והמבנה חייב להלוט מראש את הטקטיקה הצפויה. מכאן — מאמצי צבאות-ומנו לגבש מבעוד מועד מבני-עוצבות אשר יתאימו למסיבות הטקטיות-האופרטיביות החדשות. תנוצרות עלב, "איום" הופעתו בשדות הקטל של הגורם המחצני החדש: הנשק האטומי. להתפתחות דינמית ורבתי-חופשים זו מוקדשת סקירתו השניה של סא"ל י. רביב (עמ' 3), בסדרה בה פתח בחוב' קל"ז.

מה לבעיות ה"גלובליות" של מלחמה והגנה בזמננו — ולסוגיה מקומית ומוגבלת-מרחב-ומשעות, כזו של כוויות, כיצד משתלכות סוגיות מסוג זה בראיה הכללית של בעית-הקיום העולמית בדורנו? לדעת אלה הסבורים כי ספיפס אפשרויות-המלחמה המ-קומיות הוא המהוה את הרקע המציאותי להתמודדות-ההגנה-וההתקפה העולמית — יש ויש קשר בין השתיים. ההוגה הצבאי הבריטי הנודע ג'ן. פולר, סובר כך — ומכאן מתבאר מקום מאמרו (עמ' 15) בסדרה, דעות על לוחמה חדישה, המוגשת זה כמה חדשים בגליונות "מערכות". הרעיון המרכזי שבתפיסתו של ג'ן. פולר המוצגת במאמר הוא תפקידם החיוני של כוחות-נחיתה מהירי-תנועה — ושל לוחמה "אמפיבית" (ומוסת) בכלל — במערכת-ההגנה של בריטניה, ואף של המערב בכללו, בזירת-ההתמודדות העולמית. הנהגה באה "חקרית-כוויית" — והדגימה תפיסה זו. ועוד יבוא, בודאי, גם תור הסקת המסקנות.

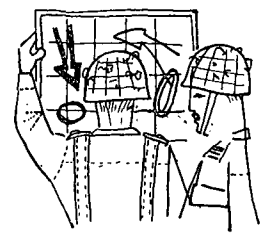
מאייפעותם (היחסית) של כוחות-צניחה סובייטים במלחמה"ע השניה — על אף היות ברה"מ האם של סובייסות זה — יש שהסיקו, כי אין עתה ענייה של תורת-הלחימה הסובייטית לתפועל מרוכב של יחידות ניכרות, או עוצבות, מוצנחות בזירות-מלחמה "סדריות" (להבדיל מעזרה לפרטיזנים, וכיו"ב). אך מתברר כי דוקא קיימות ומטופחות עתה תשע דיביזיות מוטסות בצבא הסובייטי (ראה — "מערכות", חוב' קל"ז, עמ' 56). לחימה מוטסת מתבלטת בתפיסה הסובייטית כמנוף-מבצעי ממדרגה-ראשונה. אכן, מקום גדול-הולך מתחילים לתפוס בה מבצעי כוחות מוטסים-בהלוקופטרים. לפני שנתים שלוש עוד ראו מאמרים בעתונות-צבא אמריקניים מבצעים כאלה כמין "נכס ספציפי" משלהם; אך ברור כי מבחינה זו המציאות כבר, לפחות, מאוזנת. תיאור התרגיל של תפועל פלוגה-רובאית מוגברת בהנחתה כזאת לעורף-היריב, לשיבוש תנועתו האופרטיבית הלוגיסטית, הניתן בתרגום שחוב' זו (עמ' 23) הנו מאלף מאוד: גם בשימושיות התפיסה — וגם באופקים למחשבה הנפתחים אגב העיון בה.

מה מאלף ומנחה יותר את ממקד-המחלקה הצעיר? משנתו השקולה והבשלה של, נאמר, אלוף-הפיקוד שלו, המעניק לו מדבר-הכמתו — או זכרונותיו של אותו אלוף עצמו, מימי היותו-הוא ממקד-מחלקה צעיר — מאמן מחלקתו ומגבשה — ובתנאי חיות דוקא? בצבאנו אנו, מרובה-הדעות — אין ספק שיימצאו טוענים לכאן ולכאן. עכ"פ, "מסיפורי לויטנט-משנה", מפרי-עטו של אלוף מ. זורע (עמ' 35) פורס לפני ממקד-מחלקות (ושם — אף פלוגות וגדודים?) יריעה מציאותית מעניינת של מצבים, גישושים, ופתרונות (הבריגדה-המוגברת היהודית, חזית איטליה בראשית 1945, החזקה בקו, שטח-הפקר, פשיטות).

בעתונות של צבאות-העולם קורה כי לצורך הבהרת מושגים צבאיים (טקטיים, ארגוניים, לוגיסטיים, ועוד) משתמשים קצינים נוצרים-מחשבה, או המחפשים אחרי אמצעי דידקטי יעיל, בצורת-הכתיבה של "הפלגה אל המחר" (כך: ראה "מערכות", חוב' קל"ז — מאמרו של סא"ל צבי אלון). אך יתכן גם להשתמש לכך ב"הפלגה לתוך האתמול", ולו גם תוך תערובת מסוימת בין מציאות עובדתית, שהיתה, לבין מה שיכול היה להיות... על מצעה של מתודה זאת מושגת "תרגיל, פרוץ וכבוש", מפרי-עטו של רס"ן ל. מרחב (עמ' 40), שנטל תיקר-תרגילים ישנים (מה-דור שבטרם סיני) וניסה להשתמש בהם לצורך תיאור מבחין, המציג את אשר נתאשר מאז כנכון — ואת אשר נראה כבר אז, או אולי נתגלה מאז, כמוטעה או כבלתי-מספיק. ואם מצוה גדולה היא ללמוד "מניסיונם של אחרים" בכל תחום טקטי מציאותי, הרי ודאי לא פחותה מה המצוה, ללמוד מניסיוננו-אנו.

מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת?